

LA VEU DEL PAPA FRANCESC

CATEQUESI SOBRE LA PREGÀRIA

La certesa de ser escoltats

Hi ha una resposta radical a la pregària que deriva d'una observació que tots fem: nosaltres resem, demanem, però a vegades sembla que les nostres pregàries no són escoltades: allò que hem demanat —per a nosaltres o per a d'altres— no passa. Si a més el motiu pel qual hem pregat era noble, l'incompliment ens sembla escandalós. «Alguns fins i tot deixen de pregar perquè pensen que la seva petició no és escoltada.»

La pregària no és una vareta màgica: és un diàleg amb el Senyor. Jesús, però, va tenir una gran saviesa posant en els nostres llavis el pare-nostre. És una pregària només de peticions, però les primeres que pronunciem estan totes del costat de Déu. Demanen que es compleixi no el nostre projecte, sinó la seva voluntat en relació amb el món.

Quan preguem hem de ser humils: aquesta és la primera actitud per co-

mençar a pregar, per tal que les nostres paraules siguin efectivament pregàries i no una xerrameca que Déu rebutja.

Els passatges de la vida de Jesús són plens de pregàries. De vegades, la resposta de Jesús és immediata, però en altres casos es difereix en el temps. Quantes vegades hem demanat una gràcia, un miracle, diguem-ho així, i no ha passat res. Després, amb el temps, les coses s'han arreglat, però segons el mode de Déu, el mode diví, no segons el que nosaltres volíem en aquell moment. El temps de Déu no és el nostre temps.

Jesús, a l'Evangeli, diu que la fe mou muntanyes. Jesús, davant la fe dels seus pobres, cau vençut, sent una tendresa especial, davant aquella fe. I escolta.

També la pregària que Jesús adreça al Pare a Getsemaní sembla restar sense ser escoltada. Sembla que el Pare no l'ha escoltat. El Fill haurà de beure fins al fons el calze de la Passió. Però el Dissabte Sant no és el capítol final, perquè al tercer dia, és a dir, el diumenge, s'esdevé la resurrecció.

Aprenuem a tenir aquesta paciència humil d'esperar la gràcia del Senyor, d'esperar l'últim dia. Moltes vegades, el penúltim dia és molt lleig, perquè els sofriments humans són lletjos. Però el Senyor hi és i en el darrer dia ho resol tot.

Dimecres, 26 de maig de 2021

REFLEXIONS

EL TRANSHUMANISME

Un mosaic complex (II)

Hi ha diferents categories i rols en el transhumanisme. En primer terme, hi ha els líders, que són universitaris, investigadors independents, generalment científics, però, també, teòrics com Marc Roux i Jean Michel Besnier (1950). Ells estructuren el moviment transhumanista tot publicant assaigs de pensament, obres teòriques, generant debats i creant opinió pública. Hi ha, en segon lloc, el dels *auditors* que està integrat per tres subconjunts: els *nerds*, els *geeks* i els *cyberpunks* que són persones apassionades i obnubilades per la física, la lògica, les matemàtiques, però també per les tècniques.

Hi ha, en tercer lloc, els *cyberciutadans*, que són ciutadans que senten curiositat pel moviment i pel missatge transhumanista i, finalment, les *persones implantades*, éssers humans que es presten a l'experimentació i a la innovació tecnològica per modificar-se i millorar-se. No es pot oblidar, perquè seria caure en una ingenuïtat imperdonable, que hi ha persones, amb molt poder adquisitiu, que aporten els fons necessaris per fer les recerques.

Dins d'aquest subconjunt hi ha individualitats molt riques que senten passió pel moviment com, per exemple, el cas de Dimitri Itskov que impulsa la recerca de la immortalitat mitjançant la tecnologia. Hi ha, també, sectors de l'exèrcit que veuen, en el transhumanisme, un mitjà per augmentar el poder de defensa del propi

país i per poder protegir millor els ciutadans. L'exèrcit nord-americà, per exemple, finança recerques sobre la inclusió de la tecnologia en les seves estratègies militars.

Els països més desenvolupats es mesuren els uns als altres sobre el pla tecnològic, tot cercant una millor protecció enfront de la guerra i del bioterrorisme. Hi ha, també, dins d'aquest subconjunt, empreses i grans filials, conscients dels beneficis que pot tenir l'aplicació de la tecnologia en els processos de producció, de distribució i de consum. I, finalment, un darrer actor és l'Estat que juga un paper de moderador entre els diferents actors del transhumanisme tot elaborant lleis que miren d'evitar les derives del transhumanisme com la manipulació genètica i el clonatge, per exemple. Aquest paper és, per ara, més aviat migrat, però haurà de desenvolupar-se en el futur i d'una manera global.

Dr. Francesc Torralba
Doctor en Teologia

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

2. ■ Dilluns (lit. hores: 2a setm.) [Nm 11,4b-15 / Sl 80 / Mt 14,13-21]. Mare de Déu dels Àngels o de la Porciúncula; sant Eusebi de Vercel·li, bisbe; sant Pere-Julia Eymard (1811-1868), prev. de la Mure, fund. associacions eucarístiques i dels sacerdots sacramentins.

3. ■ Dimarts [Nm 12,1-13 / Sl 50 / Mt 14,22-36]. Sant Gustau, bisbe; santa Lídia, de Tiatira, deixeblla de Pau a Filips (s. I); beata Joana d'Aza, mare de Domènec de Guzmán; santa Ciria, vg.

4. □ Dimecres [Nm 13,2-3a.26-14,1.26-30.34-35 / Sl 105 / Mt 15,21-28]. Sant Joan Maria Vianney (1786-1849), prev., rector d'Ars (bisbat de Bellel), patró dels rectors de parròquia; santa Perpètua, mare de família romana, mr.

5. ■ Dijous [Nm 20,1-13 / Sl 94 / Mt 16,13-23]. Mare de Déu de les Neus, i altres advocacions: Àfrica, Blanca, Eivissa, Remei...; sant Osvald, rei anglès; santa Afra, mr.

6. □ Divendres [Dn 7,9-10.13-14 (o bé: 2Pe 1,16-19) / Sl 96 / Mt 9,2-10]. La Transfiguració del Senyor, popularment: el Salvador, situada per tradició al mont Tabor (s. IV); sant Just i sant Pastor, noiets germans màrtirs d'Alcalà d'Henares; sant Hormisdas, papa (514-523).

7. ■ Dissabte [Dt 6,4-13 / Sl 17 / Mt 17,14-20]. Sant Sixt II, papa (grec, 257-258), i els seus quatre diaques, mrs.; sant Gaetà (Cayetano, Vicenza 1480 -

Nàpols 1547), prev., fund. Teatins (CR, 1524); sant Albert Tràpani o de Sicília, prev. carmelità.

8. ■ Diumenge vinent, XIX de durant l'any (lit. hores: 3a setm.) [1R 19,4-8 / Sl 33 / Ef 4,30-5,2 / Jo 6,41-51]. Sant Domènec (Domingo) de Guzmán (†1221), prev. d'Osma, fund. Dominicans (OP) a Tolosa de Llenguadoc (1215) per combatre els albigesos; sants Ciríac, Llarg i Esmaragde, mrs. a Roma (s. IV).

Diumenge XVIII de durant l'any (B)

COMENTARI

«Jo soc el pa que dona la vida»

No cal dir que l'aliment és fonamental en la nostra vida; per això sempre el busquem i en tenim necessitat. De fet, el demanem al parenostre: «el nostre pa de cada dia, doneu-nos, Senyor, el dia d'avui». Però el que ens pot passar és que ens acontentem només amb l'aliment material, com si l'home no fos més que cos. Per això Jesús a l'evangeli adverteix a la gent: *Vosaltres no em busqueu pels senyals prodigiosos que heu vist, sinó perquè heu menjat tant de pa com heu volgut*. La gent no va entendre que la multiplicació de pans i peixos era només un signe, un senyal que apuntava Jesús com a veritable aliment de la nostra vida, un aliment que ens dona vida eterna: *No heu de treballar per un menjar que es fa malbé, sinó pel menjar que es conserva sempre i dona la vida eterna*. Malgrat aquestes paraules els jueus no acaben de creure en Jesús. Per això li demanen un senyal, posant com a exemple Moisès que els va donar el manà que era blat celestial. És el que hem vist a la primera lectura: *Moisès els va dir: Això és el pa que el Senyor us dona per aliment*. Per això a l'evangeli els jueus diuen: *Els nostres pares van menjar el manà en el desert: Els donà el seu blat celestial*. Però Jesús els fa veure que era un aliment terrenal; alimentava només el cos (i, a més, venia de la terra). Per això ell pot dir: *Moisès no us va donar pas el blat celestial, (en sentit propi) però el meu Pare sí que us dona el pa que és realment del cel, perquè el pa de Déu és el que baixa del cel per donar vida al món*. I llavors Jesús declara que és ell mateix aquest pa del cel, l'aliment que dona la immortalitat: *Jo soc el pa que dona la vida; els qui venen a mi no passaran fam, els qui creuen en mi no tindran mai set*. Creure en Jesús alimenta tot l'home i li garanteix la vida eterna. Però creure en Jesús demana una nova manera de viure: *No visqueu més com els pagans, diu Pau... deixeu la vostra antiga manera de viure. Despulleu-vos d'aquesta naturalesa envellida. Porteu una vida justa, bona i santa de veritat*.

Ens cal afegir res més?

▶ Lectura del llibre de l'Èxode (Ex 16,2-4.12-15)

En aquells dies, tota la comunitat del poble d'Israel murmurà en el desert contra Moisès i Aharon. El poble d'Israel els deia: «Tant de bo la mà del Senyor ens hagués fet morir tots al país d'Egipte quan encara sèiem al voltant de les olles de carn i menjàvem tant de pa com volíem. Ens heu fet sortir cap aquest desert perquè tot aquest poble mori de fam.» El Senyor digué a Moisès: «Mira, jo us faré ploure pa del cel. Que tothom surti cada dia a recollir-ne, però només el que necessiten per a aquell dia. Vull veure si compleixen o no el que jo els dono. He sentit aquestes murmuracions del poble d'Israel. Digue'ls, doncs: «Aquest vespre menjareu carn, i demà al matí tant de pa com voldreu», i sabreu que jo, el Senyor, soc el vostre Déu.» Aquell vespre, doncs, arribà un vol de guatlles que cobrí el campament, i l'endemà al matí, tot el campament era ple de rosada. Quan la rosada s'esvaï, quedà per tot el desert una cosa granulada, fina com la capa de gebre que cobreix la terra. Els israelites, en veure-ho es deien l'un a l'altre: «Manhu», que vol dir «Què és això?» Perquè no sabien què era. Moisès els digué: «Això és el pa que el Senyor us dona per aliment.»

▶ Salm responsorial (77)

R. *El Senyor els donà el seu blat celestial.*

El que vam sentir i aprendre, / el que els pares ens van contar, / no podem amagar-ho als nostres fills, / i que ells ho contin als qui vindran. / Són les gestes glorioses del Senyor. R.

Ell donà ordres als núvols / i obrí els batents del cel, / perquè plogués l'aliment del manà, / el do del seu blat celestial. R.

I els homes van menjar el pa dels àngels, / les provisions abundants que els enviava. / Els introduí al seu clos sagrat, / a la muntanya que el seu braç es conquerí. R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians d'Efes (Ef 4,17.20-24)

Germans, us dic, i insisteixo en el Senyor, que no visqueu més com viuen els pagans. Es guien per criteris que no valen. Però el Crist, tal com vosaltres heu après, no és res de tot això. No us l'han predicat tal com és? No us han ensenyat la veritat sobre Jesús? Doncs, deixeu la vostra antiga manera de viure. Despulleu-vos d'aquesta naturalesa envellida; els designis que la sedueixen la porten a la seva destrucció. Que es renovi el vostre esperit i tota la vostra manera de pensar! Revestiu-vos d'aquesta nova naturalesa que Déu ha creat a imatge seva: porteu una vida justa, bona i santa de veritat.

▶ Lectura de l'Evangeli segons sant Joan (Jn 6,24-35)

En aquell temps, quan la gent veïa que Jesús no era allà i els seus deixebles tampoc, pujà a les barques i anà a buscar Jesús a Cafar-Naüm. Quan el trobaren, estranyats que fos a l'altra riba, li preguntaren: «Mestre, quan hi heu vingut, aquí?» Jesús els respongué: «Us ho dic amb tota veritat: Vosaltres no em busqueu pels senyals prodigiosos que heu vist, sinó perquè heu menjat tant de pa com heu volgut. No heu de treballar per un menjar que es fa malbé, sinó pel menjar que es conserva sempre i dona la vida eterna. Aquest menjar us el donarà el Fill de l'home: ell és el qui Déu, el Pare, ha marcat amb el seu segell personal.» Ells li preguntaren: «Què hem de fer per obrar com Déu vol?» Jesús els respongué: «L'obra que Déu vol és que cregueu en aquell que ell ha enviat.» Li contestaren: «Quin senyal visible ens podeu donar, que ens convenci? Quines obres feu? Els nostres pares van menjar el manà en el desert, tal com diu l'Escriptura: «Els donà el seu blat celestial.»» Jesús els respongué: «Moisès no us va donar pas el blat celestial, però el meu Pare sí que us dona el pa que és realment del cel, perquè el pa de Déu és el que baixa del cel per donar vida al món.» Li diuen: «Senyor, doneu-nos sempre aquest pa.» Jesús els diu: «Jo soc el pa que dona la vida: els qui venen a mi no passaran fam, els qui creuen en mi no tindran mai set.»

▶ Lectura del libro del Éxodo (Éx 16,2-4.12-15)

En aquellos días, la comunidad de los hijos de Israel murmuró contra Moisés y Aarón en el desierto, diciendo: «¡Ojalá hubiéramos muerto a manos del Señor en la tierra de Egipto, cuando nos sentábamos alrededor de la olla de carne y comíamos pan hasta hartarnos! Nos habéis sacado a este desierto para matar de hambre a toda esta comunidad». El Señor dijo a Moisés: «Mira, haré llover pan del cielo para vosotros: que el pueblo salga a recoger la ración de cada día; lo pondré a prueba a ver si guarda mi instrucción o no. He oído las murmuraciones de los hijos de Israel. Diles: «Al atardecer comeréis carne, por la mañana os hartaréis de pan; para que sepáis que yo soy el Señor Dios vuestro». Por la tarde, una bandada de codornices cubrió todo el campamento; y por la mañana había una capa de rocío alrededor del campamento. Cuando se evaporó la capa de rocío, apareció en la superficie del desierto un polvo fino, como escamas, parecido a la escarcha sobre la tierra. Al verlo, los hijos de Israel se dijeron: «¿Qué es esto?». Pues no sabían lo que era. Moisés les dijo: «Es el pan que el Señor os da de comer».

▶ Salmo responsorial (77)

R. *El Señor les dio pan del cielo.*

Lo que oímos y aprendimos, / lo que nuestros padres nos contaron, / lo contaremos a la futura generación: / las alabanzas del Señor, su poder. R.

Pero dio orden a las altas nubes, / abrió las compuertas del cielo: / hizo llover sobre ellos maná, / les dio pan del cielo. R.

El hombre comió pan de ángeles, / les mandó provisiones hasta la hartura. / Los hizo entrar por las santas fronteras, / hasta el monte que su diestra había adquirido. R.

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Efesios (Ef 4,17.20-24)

Hermanos:

Esto es lo que digo y aseguro en el Señor: que no andéis ya, como es el caso de los gentiles, en la vaciedad de sus ideas. Vosotros, en cambio, no es así como habéis aprendido a Cristo, si es que lo habéis oído a él y habéis sido adotrados en él, conforme a la verdad que hay en Jesús. Despojados del hombre viejo y de su anterior modo de vida, corrompido por sus apetencias seductoras; renovaos en la mente y en el espíritu y revestíos de la nueva condición humana creada a imagen de Dios: justicia y santidad verdaderas.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Juan (Jn 6,24-35)

En aquel tiempo, cuando la gente vio que ni Jesús ni sus discípulos estaban allí, se embarcaron y fueron a Cafarnaúm en busca de Jesús. Al encontrarlo en la otra orilla del lago, le preguntaron: «Maestro, ¿cuándo has venido aquí?». Jesús les contestó: «En verdad, en verdad os digo: me buscáis no porque habéis visto signos, sino porque comisteis pan hasta saciaros. Trabajad, no por el alimento que perece, sino por el alimento que perdura para la vida eterna, el que os dará el Hijo del hombre; pues a este lo ha sellado el Padre, Dios». Ellos le preguntaron: «Y, ¿qué tenemos que hacer para realizar las obras de Dios?». Respondió Jesús: «La obra que Dios quiere es esta: que creáis en el que él ha enviado» Le replicaron: «¿Y qué signo haces tú, para que veamos y creamos en ti? ¿Cuál es tu obra? Nuestros padres comieron el maná en el desierto, como está escrito: «Pan del cielo les dio a comer»». Jesús les replicó: «En verdad, en verdad os digo: no fue Moisés quien os dio pan del cielo, sino que es mi Padre el que os da el verdadero pan del cielo. Porque el pan de Dios es el que baja del cielo y da vida al mundo». Entonces le dijeron: «Señor, danos siempre de este pan». Jesús les contestó: «Yo soy el pan de vida. El que viene a mí no tendrá hambre, y el que cree en mí no tendrá sed jamás.»